

LOV GO EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 5

Mai 1978

14. årgang

Korsets evangelium

Det er noe ved Jesus og røverne på korset, i påskens budskap, som er blitt meg til så stor velsignelse at jeg kjenner trang til å dele det med andre, også deg som leser dette. For det åpenbarer og slår fast at det som Gud har gitt Jesus til å være og gjøre for deg, forat du skulle ha verdighet til å komme inn i himmelen, er nok for deg også, som det var for røveren på korset.

Røveren hadde ikke noe annet å vende seg til Jesus med, enn sitt røverliv der han hang på korset. Om noen få timer skulle han inn i evigheten. Han hadde så visst ingen mulighet til forbedring, ingen håp, ingen konfirmasjon eller nattverd, ingen gjerning til Guds velbehag, intet kristenliv. Snart død i sine synder og misgjerninger vender han seg til Jesus med disse orda : Jesus! tenk på meg når du kommer i ditt rike. Jesus svarte ham : Sannelig sier jeg deg, i dag skal du være med meg i Paradis.

Hvorfor kunne Jesus svare røveren slik?

Ja, det er det som er blitt så velsignet for meg at jeg har trang til å dele det med deg. Jesus hadde tenkt på denne røveren fra før verden var skapt. Det har han gjort med deg også, deg som leser dette, ja han har tenkt på hver eneste synder på jorda. Gud har ønsket og utvalgt deg, og oss alle, og gitt oss verdighet for Guds hellige ansikt, bare i det han har gitt Jesus å gjøre og være for deg,

for oss alle.

Før verdens grunnvoll var lagt, bestemte Gud Fader og Guds Sønn og Gud den Hellige And at hele ditt syndeliv, fra mors liv til du går ut av verden, skulle tilregnes Guds eneste og kjære Sønn og offerlam. Han tok det fra deg og la det på Jesus, forat ikke du med ditt syndeliv for Guds ansikt skulle stenges ute fra Guds himmel. Hele Jesu hellige og fullkomne kristenliv har han tilregnet deg, for at du skal ha Jesu fullkomne liv å stå for Gud med, i liv og død og på dommens dag og i evigheten.

Gud som dømmer oss etter det han ser i vårt hjertes innerste, venter absolutt ikke at du skal kunne ha noe mer Gud velbehagelig å vende deg til Jesus med, enn det røveren på korset hadde.

Dette er korsets glade evangelium fra Gud til deg, enten du kjenner deg som røveren på korset, eller som ypperstepresten Kaifas, som fariseer og hykler, ja slik som en som har alle kjenntegn på at du ikke har eller kan få det rett med Gud. Du skal som røveren på korset få lov å tro på Jesus som rettferdigjør ugodelige (Rom. 4, 5.)

Når du bare vender deg til Jesus i de mange forskjellige tilstander som et sant Guds nådebarn kan kjenne seg i, da svarer Jesus alltid også deg : Sannelig, det jeg har gjort for deg, det er mør enn nok til at du skal få

Din konge kommer til deg

Av Øivind Andersen

Vi leser i Jesu navn i Matt. 21, 5 : «Si til Sions datter : Se, din konge kommer til deg, sagtmodig og ridende på et asen, på trældyrets føle». Amen.

Det er et budskap fra profeten til deg, blir det sagt. Og som vi talte om sist, det er kongenes konge, det er herrenes herre, som kommer ridende inn i Jerusalem. Men Guds ord sier, og det er profetert fra begynnelsen av, han kommer sagtmodig, han kommer ikke i herlighet. Han skal komme en dag i herlighet. Dere skal se Menneskesønnen komme i himmelens skyer i kraft og megen herlighet, sier Jesus. Det skjer den dagen da han kommer igjen for å dømme levende og døde, da kommer han ikke sagtmodig, da kommer han i herlighet, da kommer han med velde, og da kommer han med hele sin englehær. Ja, det blir i sannhet en underlig dag. Den dagen er det ikke mulig for noe menneske å skjule seg for ham, og den dagen finnes det ikke lenger noe håp om frelse for dem som ikke er frelst.

Hvis han hadde kommet slik med en gang,

hadde ikke noe menneske blitt frelst. Men han kommer ikke slik, nå kommer han sagtmodig, og det er det stikk motsatte av å komme i herlighet.

Å komme i sagtmodighet, betyr at han kommer i fornredelse, han kommer i ringhet, han kommer slik at han har ikke en skikkelse som mennesker kan ha sin lyst i eller se opp til menneskelig talt. Han har forlatt det å være i Guds herlighets skikkelse, som det står i Filipenserne 2, 6 og utover. Istedenfor å være i den herlighetsskikkelse som han hadde full rett til å være i, er han kommet i en tjeners skikkelse, og det skjedde ved at han er blitt menneske. Og i denne tjeners skikkelse forneder han seg selv. Det er så langt fra at han opphøyer seg, det er så langt fra at han søker makt og herlighet, men tvert om. Han forneder seg og blir lydig til døden, ja døden på korset. Og det er et ledd i denne fornredelse at han kommer ridende inn i Jerusalem på et asen, og det understrekkes på trældyrets føle.

Det skulle være en føle som ingen tidligere hadde sittet på. Jesus var den første, og hittil den eneste som har sittet på dette dyr. Trældyret, hva symboliserer det? Det er det dyret som brukes til å bære. Det symboliserer, det er anskulsesundervisning om at denne kongen han er kommet for å bære, ja, han er nettopp den som bærer. Det har vært forknyt om ham fra begynnelsen av, like til han gikk til sin gjerning : Se der Guds lam som bærer verdens synd. Han bærer en byrde, en byrde som han ikke kan sette fra seg, en byrde som han må bære helt til slutt. Hva er det for noe?

Det er det som du og jeg ellers måtte ha båret, det som du og jeg ikke kan bære for det er for tungt. Det står i en Davidssalme

være med meg til Paradis. Gud har slått fast at han ikke vil svikte den pakt han har gjort med synderen i Kristus Jesus.

Det er så sårt å tenke på den andre røveren på korset. Også ham hadde Jesus elsket og tenkt like mye på, og gjort alt også for ham forat han skulle ha verdighet til å komme til himmelen. Men han satte seg selv utenfor ved sin vantro og spott og hän mot Jesus som var hans eneste håp.

Lykkelig er den som kan si med sangeren : «Røveren i nøden Der fant liv i døden, så ond som ham, Samme frelse fann». (Sanb. 199a)

Kristoffer Høie

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde opp av friviljuge gaver.
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 5 01 97 08

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseling, adresseforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, tlf. 75 Norheimsund og post 5600 Norheimsund.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragerø (036) 83117
Kass.: Sverre Bøhn, 5801 Norheimsund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro :
Vikøy Sparebank 3530.21.00932

(Salme 38): Mine missgjerninger går over mitt hode, som en tung byrde er de meg fortunge. Gang på gang blir det sagt i Salmenes bok at våre synder er en byrde vi ikke er i stand til å bære.

Det betyr at om vi skal bære våre synder, er vi fortapt, ingen redning, intet håp, skulle vi bære dem.

Guds Sønn er kommet, han er blitt menneske for å bære min og din byrde. Det er slett ikke sin egen byrde han bærer. Han behøvde ikke sitte på trældyrets fole for sin egen skyld, men han sitter der for min skyld. Og jeg skal vitne og si at jeg har bruk for at han gjorde det. Og du som hører på meg, du har i sannhet bruk for at han bar din byrde, at han sat på trældyrets fole for din skyld.

Det er underlig at dette er den eneste gang Jesus lar seg hylle som Messias offentlig, og da er det som den som er kommet for å bære, som den som kommer sagtmodig. Ser du hva

dette betyr?

Tenk da på at det er den tygden som du ikke klarer, den tygden som måtte tynge deg ned i en evig fortapelse, han bærer, og så har han gjort deg fri. Du er fri, og jeg er fri, fordi han tok den byrden. Han bar den inntil han på korset sa : *Det er fullbrakt.* Han kunne ikke sette den fra seg, men han kvittet seg med den på den rette måten, ved at alle konsekvenser av våre synder rammet ham.

Den dom som Guds hellige lov uttaler over synden, den ble eksekvert, fullbyrdet på Jesus Kristus. I sitt syndfrie kjøt måtte Jesus fullbyrde dommen over den synd som er i vårt kjøt. Det er det som står i Rom. 8, 3 : «Det som var umulig for loven, idet den ble makklesløs ved kjøtet (og det er først og fremst å fullbyrde på oss den dom som loven uttaler over synden,) det gjorde Gud da han sendte sin Sønn i syndig kjøts lignelse og for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet.»

Altså er den fordømt, dommen er eksekvert, dommen er ikke bare felt, men også fullbyrdet på en stedfortreder. Fordi han var syndfri kunne han ta denne dommen. Han ble gjort til synd for deg og meg, men det er ved en tilrekning. Selv visste han ikke av synd, han er syndfri i enhver henseende han som bærer våre synder. Det er ufattelig, han den syndfrie blir behandlet som om all synd som er gjort skulle være gjort av ham. Det er ved en tilregning den ble tilregnet ham, og dermed ble det hele oppgjort for deg og meg. For han har fullbyrdet hele eksekusjonen, som det heter i rettsspråket, og er den eksekvert så er det oppgjort og ferdig. Gud krever ikke dette oppgjøret to ganger. Er det gjort opp, da er du og jeg fri.

Så innbydes du og jeg å komme til Jesus, han som bærer. Og nå forstår du, i og med at han har båret denne byrde, så har han i virkeligheten båret alle våre byrder, alt som knuger oss, alt som blir for tungt for oss, har han båret : Sykdommer, nød, bekymringer og

Tvil på Bibelen

Tid om annen ser vi at enkelte drar til felts mot slike som finner feil i Bibelen. Den som går til Bibelen for å konstatere at der finnes feil, tror jeg ikke vil få stort utbytte av sitt arbeide. Og om han dertil offentlig gjør disse feil, da pådrar han seg stor skyld.

Ingen har vel brukt Bibelen så mye som Jesus og henvist til den i sine taler, men vi ser aldri at han fann noen feil ved den. Tvert om ser vi at han peker på det ene bibelordet etter det annet, for å vise at det som hender er forutsagt i Bibelen lang tid i forveien. Og han påminner oss om å forkynne Guds ord rett, i Ånd og sannhet. Gjør vi ikke det, da vil han ta sin Ånd bort, og det vi forkynner vil falle maktesløst til jorden uten å bli til noen nytte.

Våger vi å tro at Bibelen er Guds sanne og innspirede ord, da vil ikke de som tviler på Bibelen og finner feil ved den kunne gjøre oss noen skade, og den Hellige Ånd vil kaste lys over Bibelens sannheter og styrke vår tro på den.

Legger vi øre til det som forkynnes i dag, vil vi høre at mye av det er tomt og åndsforlatt tale. Det kan vi se av at der blir lite

lideler, vanskeligheter av enhver art. «Kom til meg», sier han, «alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile.»

Si meg du som hører på dette, er du kommet til Jesus? Har du gjort bruk av dette? Hør nå dette budskapet! For det er til deg. Han kom sagtmodig, ridende på trældyrets føle. Han fornedret seg selv til døden, ja til døden på korset, og så har han kjøpt oss fri fra all vår synd. Amen.

Aksrift etter lydband fra Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

eller intet resultat av det som forkynnes. Der forkynnes mye i vår tid, men mye av det er mer egnet til å skape tvil, enn til å fremme troen på Kristus og ordet.

Blir Ordet derimot forknyt i Ånd og sannhet, da vil det bli et resultat av det. Det vil døde og gjøre levende, dømme og frikjenne, såre og læge, og tukte og rettlede. Det vil gjøre oss vis til frelse ved troen på Jesus, og er gagnlig til lærdom og tukt osv. Jeg skulle ønske jeg tok feil når jeg tror at vi har visst ikke mange igjen av slike forkynnere som forkynner Ordet i Ånd og sannhet. Og er du en av dem som vil være tro mot Ordet og Ånden, da må du belage deg på at du vil ikke få mange tilhørere.

Jeg er redd for at vår stilling i dag er lik dem vi leser om i Salme 50, 17: «Du hater tukt, og kaster mine ord bak din rygg». Mye av forkynnelsn i dag går ut på å oppbygge det gamle menneske. Dette skjer uten at de fleste forstår det eller tror det, og når det gamle menneske blir oppbygget, kan du få store kollektører og alt synes å være i orden.

Men ennå finnes det noen få lik dem det står om at de elsker tukt. (Ordsp. 12, 1). Disse har fått øye på resultatet av tukten, slik vi finner det omtalt i Hebr. 12, 10: Hine tukter oss for noen få dage etter sitt tykke. Men Han tukter til vårt gagn, førat vi skal få del i hans hellighet. Guds hensikt med sine barn, er å gi dem del i Guds hellighet, for derved å forherlige Guds navn den stund vi lever her på jorden. Og fører ikke forkynnelsen til at vi pånytt blir tuktet og dødet og lægt, da vil ikke Guds arbeid føre til det mål Jesus tenkte med oss, og den som da vegrer seg for tukt vil aldri nå dette mål. Den som er uten tukt, han er et uekte barn. (Hebr. 12, 8). Og hater du tukt og vil helst høre det som klør deg i øren, er det ikke stort

spranget før Ånden forlater deg. Dette er kjennsgjerninger som enhver forkynner burde forstå .

Det tales og skrives så mye om vekkelse, men hvis vekkelsen ikke begynner blant forkynnerne, vil den heller ikke begynne blant tilhørerne. Og dersom ikke forkynnelsen fører med seg de ovenfor nevnte ting, vil der aldri bli en sann og sunn vekkelse.

For mange år siden kom jeg sammen med en lærer fra en av våre ungdomsskoler. Vi kom til å tale sammen om vekkelse, og særlig om en vekkelse på skolen. Da sa en at det måtte for det meste være drivhusplanter, for det var så mange som døde da de skulle plan-

tes ut i verdens kalde jord. Da sa læreren : Det var ingen god attest. Men livet og erfaringen viser at det oftest går slik.

Jeg tror at om forkynnelsen hadde hatt mer av det Bibelske innhold og sannhet, som vi overfor har nevnt, da ville de ha greidt seg bedre når de kom ut derfra. De som blir dratt inn i flokken ved en sterk appell og dragende musikk og stemning, de kan ikke bli stående uten de kommer inn under sann forkynELSE og veileding så de blir gjenfødt ved troen på evangeliet, og lærer å ta imot både tukt og trøst.

Ole Rolfsnes

Hyrdingen - leigekaren

Eg er den gode hyrdingen, den gode hyrdingen set livet sitt til for sauene. Leigekaren, som ikkje er hyrding, og som sauene ikkje hører til, ser ulven koma, men let sauene vera der dei er, og rømer, og ulven røvar dei og jagar dei frå einannan, so gjer leigekaren avdi han er ein leigekar og ikkje hev umsut for sauene. Eg er den gode hyrdingen, og eg kjenner mine, og mine kjenner meg. Johs. 10-14.

Etter desse orda, vart det på nytt delte meininger mellom jødane. Mange av dei sa : «Han er forgjord, han er frå vetet, Kvi lyder de på han?» Kva var årsaka til at jødane reagerte slik på denne talen? Var det fordi dei ikkje forstod dette med hyrde og hyrderøyst? Nei, dei var kjent med alt dette som hadde med budskap, gjæting og hyrde, å gjera. Men, fordi dette hadde med deira åndelege liv å gjera, og fordi det hadde ei åndeleg tyding, difor forstod dei det ikkje. Dei likte ikkje at hjorden vart delt, og at det var to som gjorde krav på hjorden. Denne løyndom er so stor, at det må Guddommeleg åpenbaring til for å

sjå dette. Her er det mennesket tek feil, fører vill, og fær vill.

Jødane meinte dei var Guds sanne hjord, — Guds barn. Dei hadde då Abraham til far, Templet, paktene, løfte m.m. Men det var ikkje nok å vera jøde etter kjøtet, men dei som er born etter løftet, dei vart rekna til ætta av Guds barn. Slik vil det alltid vera. Her er det alltid striden har bølgå att og fram i Guds rik på jord. Det som er født av kjøt, — og det som er født av ånd. Slik er det også i kvart menneskehjarta.

Kva er so leigekaren si røyst? Kan vi kjenne den i vår tid? Kva er det som særpregar denne leigekaren? Slik kan vi spørja, kven vågar svara? Her er det berre Guds eige ord å lita på, og berre på dette ord må det prøvast. Herre gi oss nåde til det, kva det måtte kosta.

Leigekaren er ein person som har kome inn i hjordi uten å ha gått gjennom døri. Han er framand for to ting : Gjenføding, død og liv. Å vera fortapt, eller å få det til med sin kristendom. Han har aldri stått fast under lova

sitt tveegga sverd. Han er framand for profeten si bøn : «Frems meg du Herre so vert eg frelst.

Leigekaren har ikkje opplevd i sitt hjarta at Kristus er enden av lova, til rettferd for kvar den som trur. Han har ikkje fått eit liv itru, ved Guds ord og ånd. Han kan ha mange store og gode gjerninger, men livet i Gud er han framand for. Lammet sin nye song kan han ikkje. Difor vert det alltid, eg må, eg skal eg må få meir nød, frelses-fryd, glede, meir rikdom slik at folk må få hug å verta kristne. Leigekaren vil ha både bot og bøn, han vil vera med på alt som kan gi håp om evig liv, men han kan aldri med hjarta takka for at det evige liv har vi fått i Kristus, — vi har fått det !

Å, kor det er vondt å sjå at leigekar-floken var alltid den største, både som folk, og når det galdt profeter. Berre tenk på då Elias slo i hel 450 Bals profetar, og dei 400 som stod for kongane Akab og Josafat.

Leigekaren vil alltid tala slik at mengda vil fylgja etter, men Mika Jimlason stod åleine i Herrens navn. Nei, han rømde ikkje om fienden, ulven, tok han. Alle dei andre rømde og miste livet. Ingen forbereder folket for anti-krist, som leigekaren, fordi han kan ikkje høra forskjel på hyrderøysta og tjuven. Han høyrer ikkje tjuven sin dårande tale, men trur det er hyrden fordi alt vert talt og arbeidt i dei mest kristne former.

Kva høyrer du? Kvar bur du? Den gode hyrde er Jesus. Dei sanne hyrder er kjend med, at det som er født av kjøt er kjøt. Dei veit og at dei kan ikkje venta noko godt av

sitt eige. Jesus er alltid den som kalla og sender hyrder til sin hjord. Tenk på då han kalla Peter, og sa : Gjæt sauene mine! Fød lamma mine! Fød sauene mine. Guds sanne hjord har og eit kjennetegn. Han er kjøpt og berga ut frå død til liv, frå satans makt til Gud. Frå lovstrev og egenrettferdighet, — til nåde, på nåde.

So har Herren kalla nokon som skal hjelpe dei utvalgte til å verta bevarte i livs-samfunn med Gud, meddi dei forkynner Ordet om Jesus. Det var vel svært for Peter, då han såg ulven koma .

Som den sanne hyrde kjem gjennom menneske, kjem og ulven gjennom menneske. Han kom og gjennom Annanias og Safira. Det måtte vera svært å segja dødsdomen over dei. Kva hadde folk sagt om slikt hadde hendt i dag? Peter hadde blitt avsett, — ta slik på veg for nokre kroner. Du er egen, hovmodig, og alt som vondt er, få so lite til å verta so stort. Tenk på all lære-strid, kva alle sanne hyrder måtte lida. Frå Abels blod, — til den sisste som ulven slo i hel. Les Hebr. 11, verda var dei ikkje verd. Takk Herre for dei ikkje rømde, men vart tru mot sanninga, — evangeliet. Nokre høyrde og tok i mot Ordet, og vart bevart i Kristus Jesus., til eit evig liv.

Kva var det dei levde av? Vi kan segja det med eit ord, det var Ordet. Han som var i opphavet hjå Gud. Og Ordet vart kjøt, og feste bu hjå oss. Der fann alle som tok i mot Ordet, nytt liv og sjele-føda.

Odd Dyrøy

Om de troendes åndelige renhet

Av C. O. Rosenius

Hva ordet virker

«*I er alt rene på grunn av det ord jeg har talt til eder.*» Joh. 15, 3. . .

I de to første versene av Joh. 15 sier Kris-tus at den gode gren skalレンses, og at den skal bære frukt. I v. 3 sier han så : «*I er alt*

rene på grunn av det ord jeg har talt til eder.»

Dette er jo et besynderlig ord, mørkt og dunkelt, særlig for dem som ikke lever i troen. Dette er en åndelig renhet, for den kommer av hans blotte ord. Og det er en renhet som den evige dommer selv godkjener, for det han kaller renhet, må gjelde for renhet både i himmelen og på jorden. Ellers kan vi ikke være trygge for at det vi kaller renhet, godkjennes av ham. Vi må derfor høre det av hans egen munn. Alt beror på om han godkjener meg. Har jeg en renhet som består for Gud, gjør det ingenting om jeg selv og alle andre ser bare urenhet hos meg «Hva Gud har renset, skal ikke du holde urent.» (Ap.gj. 10, 15).

Skriften taler om to slags åndelig renhet. Den ene er den som Gud virker i våre hjerter. (Ap.gj. 15, 9). Han renset deres hjerter ved troen. Det er altså en renhet som er i oss.

Den andre er en befrielse fra synden som er vunnet ved offer. Ved den er jeg frikjent fra min synd, rettferdigjort. «Jesu, Guds Sønns blod renser fra all synd.» Det er denne renhet som i Det gamle testamente avbildes ved forsoningsofrene. Esaias sier om Kristus: «Herren la all vår synd på ham.» Johannes sier: «Se, det Guds lam, som bærer verdens synd.» Men også denne renhet fra synden får vi ved Ordet. «Han renset den, nemlig menigheten, ved vannbadet i ordet.»

Vi skal nå undersøke hvordan det er med disse to slags renhet, og hvilken det er Kristus mener her. Det er mange som mener at de troende er tilbøyelige til å trøste seg med den tilregnede rettferdighet, og selv frykter de også for at de bare vil trøste seg med den. Så ser de forbi den renhet som Gud skal virke i oss.

Det er noen som mener at de kristne ved megen tro og bønn og iver i helliggjørelsen kan bli så rene at de til slutt er helt syndefri. Andre vil ikke vite noe av en renhet som vi har i vårt hjerte. Den eneste forskjell på troende og de andre er at de første tror på Kris-

tus og har hans rettferdighet.

Det er lett å bevise at de har urett. «Han renser deres hjerter ved troen.» Det tales ikke her om syndenes utslettelse, men om hjertet.

I Esekiel 36, 25 står det: «Og jeg vil spre ge rent vann på eder, og I skal bli røne. Fra alle eders urenheter og fra alle eders motbydelige avguder vil jeg rense eder. Jeg vil gi eder et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi inneni eder, og jeg vil ta bort stenhjertet av eders kjød og gi eder et kjødhjerte. Min ånd vil jeg gi inneni eder - - » Her taler Herren uttrykkelig om et nytt, rent hjerte.

Og Paulus sier: «For de som er etter kjødet, attrår det som hører kjødet til, men de som er etter Ånden, attrår det som hører Ånden til.» (Rom. 8, 5). Her sier han jo at det er en bestemt forskjell mellom de åndelige og kjødelige i deres sinn. Det er derfor en villfarelse å tro at de kristne ikke har noen renhet i seg selv, som skiller dem fra de andre. De troende har nok et nytt, rent hjerte, en ny, hellig ånd.

Men så sier noen: Hvis de har et rent hjerte, så har de jo ingen urenhet eller synd lenger. For Jesus sier jo at det er av hjertet alt utgår. Og når hjertet er rent, kan jo ikke engang onde tanker finnes hos dem. For synden ligger jo i hjertet, ikke i legemet.

Men her tar man feil, fordi man ikke trenger inn i Skriftenes mening. For det nye, rene hjerte er ikke noe annet enn den nye, villige ånd (Matt. 26, 41). Det er Kristi ånd i oss som strider mot kjødet (Gal. 5, 17). Nå sies det aldri i Skriften at kjødet hos de troende er hellig. Tvert imot, det strider slik imot ånden at de ikke kan gjøre det de vil. Og derfor heter det: «Men de som hører Kristus til, har korsfestet kjødet med dets lyster og begjæringer» (Gal. 5, 24).

Han taler altså om dem som hører Kristus til, og sier ikke at de er rene fra lyst og begjær. Nei, de er så onde at kjødet uavladelig må korsfestes.

Er en kristen syndfri?

De som kjemper for en kristens syndfrihet, sier: Bare det som jeg gjør frivillig mot et tydelig Guds bud, er synd. Det vi ikke gjør med full frihet, er ikke synd.

Dersom vi forklarer synd slik, kan vi nok gå med på at en kristen på en måte er syndfri. For en kristen gjør jo ikke noe mot et tydelig Guds bud med vilje. Gjør han det, er det fordi Peter fornekket Herren. Om dette sier Paulus: «For hva jeg gjør vet jeg ikke, for jeg gjør ikke det som jeg vil» (Rom. 7, 15). På samme måte må vi forstå det når det ble strid mellom Paulus og Barnabas, så de skiltes fra hverandre. (Ap.gj. 15, 39), da Peter fornekket Herren tre ganger, og da han senere i Antiochia hyklet, så at Paulus for alles øyne måtte ircleset ham (Gal. 2, 11).

I Rom. 7, 20 står det: «Men gjør jeg det som jeg ikke vil, da er det ikke mer jeg som gjør det, men synden som bor i meg». Tar man det på denne måten, er det vel sant at en kristens «nye jeg» ikke synder, som Johannes også sier: «Den som er født av Gud, gjør ikke synd». Synden er ikke hans gjerning, men hans lidelse.

Men med alt dette har ingen apostel sagt at vi er syndfrie. Johannes sier uttrykkelig: «Sier vi at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss.» Nei, hele vår natur er så gjennomtrengt av synden at vi merker at vi synder. Den gamle urenhet henger ved i alt det vi gjør, tenker og taler, også når vi vil gjøre det gode. Når Skriften sier at et menneskes rettferdighet er som smittende klær, får vi erfare at urenheten har gjennomtrengt hver tråd i disse klær.

Vi tror ikke på Gud som vi skulle. Vi elsker ham ikke av all vår kraft. Vi ber ikke så andektig og varmt, og bertakter ikke Guds ord som vi burde. Vi blir lett utlåmodige, sinne, egenkjærlige, hovmodige. Vi er ikke så nikkjære for Guds ære og våre medmenneskers salighet som vi burde. Så kommer fristelsesstidene da vi siktes av Satan. Da gripes vi

i den grad av fristelser at vi ikke føler noe annet enn at fienden har oss helt og holdent i sin makt. Vi føler ikke Ånden, og jamrer som om vi var helt fortapte. Dette er jo de største helgeners erfaring.

Og likevel — hvor rent er ikke deres nye hjerte, deres åndelige sinn midt under alt dette. Hør bare hvor de sukker, bebreider seg selv og hvor de kjemper! Det er forferdelig for dem når de ikke føler den rene vilje, det hellige, alvorlige hat til synden. Men de klagar over at de elsker sin synd. Er ikke denne ånd ren og hellig?

Legg merke til hvilken forskjell det er mellom dem og de kjødelige, som er helt tilfreds med seg selv og bare forsøker å forsvare, unnskyldte og beholde sin synd.

Således er de troende rene etter sitt sinn. Derfor trenger de medlidenshet og trøst istedenfor bebreidelse og straff. Og når Skriften straffer og truer er det ikke henvendt til disse, men til de selvsikre som er oppblåst i sine synder. «For dersom I dømmer eder selv, skal I ikke dømmes.» Når korintierne angret, trøstet apostelen dem (2. Kor. 7).

Når Jesus vasker disiplenes føtter, er det en vakker lignelse på vår åndelige renhet. Det betyr som Luther sier, vandringen og dens rensetelse. Det er bare deres vandring som er uren, sier han. Den må stadig renses. Men dere har en annen renhet som er fullkommen.

Jesus vil med sitt dyre blod være vår renhet

Vi skal nøye legge merke til Jesu ord: «Den som er badet, trenger ikke til å vaske annet enn føttene, men er ren over det hele. Og I er rene, dog ikke alle» (Joh. 13, 10)

Herren skjeler altså her mellom livets renhet og sier om den at den stadig må fornyes) og den renhet som de hadde gjennom et bad som gjorde dem rene. Og når han sier at de er rene, taler han om dette siste. Det forstår vi også av den ting at det er han som nå taler, som utgjøt sitt blod til verdens soning.

Han hadde samme aften sagt : «Mitt blod utgutes til syndenes forlatelse» (Matt. 26, 28)

Tankegangen er den samme på begge steder hvor Kristus taler om deres renhet. Først taler han om en ufullkommen renhet og nødvendigheten av en fortsatt rentelse, og siden om en fullkommen renhet som de har samtidig.

Ved fotvaskingen sier han at de behøver en stadig rentelse under vandringen og taler deretter om den fullkomne renhet. Og i Joh. 15 har han talt om rensingen av den gode gren, så den kan bære mer frukt, og så taler han om en renhet som de alt hadde : «Nå er Irene -». Vi legger merke til at det er samme sak han taler om.

Kristus pleier aldri å rose den renhet og styrke som er i oss. Han advarer tvert imot å se på den og glede seg over den — slik som han forutsa Peters fall, etter at han hadde forsikret Kristus om sin styrke. Eller som da disiplene talte om hvordan åndene hadde vært dem lydige : «Gled eder ikke over at åndene er eder lydige, men gled eder over at eders navn er skrevet i livets bok.»

De skulle bare glede seg over den uforkyldte frelse. Den som gleder seg mer over Guds kraft i oss enn over forsoningens nåde, er mindre overensstemmende med Kristus enn den som bare føler seg svak og har all trøst i Kristus. Han vil selv med sitt dyre blod være vår renhet og vår trøst.

Når Jesus sier : «I er rene på grunn av det ord jeg har talt til eder», er det det samme som han sier da han sender ut apostlene : «Den som tror og blir døpt, skal bli frelst.» Eller når Paulus uttrykker det slik : Han renset menigheten ved vannbadet i ordet.

Se nå hvordan Kristus stadfester Skriftens store hovedlære : at vi for Gud blir rettferdigjort ved troen. Paulus sier at troen kommer av forkynnelsen, og her sier Kristus : Dere er rene på grunn av det ord jeg har talt til dere. Dere har ikke gjort noe annet enn at dere har hørt min tale, og så er troen oppstått i

deres hjerte, og dermed er dere rene.

Og dette sier Kristus selv, som skal dømme på den ytterste dag. Å, det må fryde et menneske i hans innerste sjel at Herren selv taler slik ! Han nevner ikke en eneste gjerning, men bare sitt ord. Bare ved det blir vi rene, fordi dette har virket troen.

Hvordan kommer en til troen?

Skriften gjør hele vår frelse avhengig av troen. Vi vil derfor nå samle os om spørsmålet Hvorledes kommer man til troen? Og : Hva er troen?

Kristus sier : «På grunn av mitt ord». Og i Esaias 55 leser vi : «Hør, så skal eders sjel leve.» Troen kommer av hørelsen. Den kommer ikke av seg selv. Den kommer ikke ved at vi ønsker og venter på Den hellige ånd, heller ikke ved å arbeide på sitt hjerte for å få det til å tro.

Stans og hør hva Gud taler om, og ta ham på ordet, og vær sikker på at han ikke lyver. Det kan være hvordan det være vil med din fortjeneste eller ditt elendgje strev for å bli bedre, og det kan føles hvordan det vil i ditt hjerte. Kan du bare ta Gud på ordet og med hjertets tro ta imot hans vitnesbyrd om Kristus, så har du straks hele Frelseren med alt det han har vunnet for deg.

Hør hvor vidunderlig Paulus taler om dette i Rom. 10, 6—8 : «Rettferdigheten av troen sier så : Si ikke i ditt hjerte : Hvem skal fare opp til himmelen — det vil si : for å hente Kristus ned? Eller : Hvem skal fare ned i avgrunnen — det vil si : for å hente Kristus opp fra de døde. Men hva sier den : Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte. Det er troens ord, det som vi forkynner, for dersom du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud oppvakte ham fra de døde, da skal du bli frelst.»

Ordet er deg nær. Du har Ordet — Ordet om troen. Ta imot Ordet, så har du Kristus. Du synes at Kristus er så langt borte, som om han var i himmelen eller i avgrunnen. Men

du vet hvor han er, og hvorledes og når han kan bli din.

I det øyeblikk Ordet om Kristus får rom i ditt hjerte, har du Kristus med all hans fortjeneste, ja, alt det dette Ordet inneholder. Så meget betyr Ordet: Ved det er dere rene. På den måten frelser troen oss. Gud gir deg et ord, du tar imot det, så straks har du det dette ord inneholder.

Det var dette Jesus ville lære oss da han gikk omkring og hjalp alle ved sine ord. Han sa et ord, de trodde det, og straks skjedde det.

Særlig lærerikt er eksemplet om kongens mann i Joh. 4, 46—50. Hans sønn ligger for døden. Han ber Jesus komme og helbrede gutten. Jesus ga ham et ord: «Gå bort, din sønn lever.» Da trodde mannen og gikk, men først neste dag fikk han greie på at gutten var blitt frisk akkurat i det øyeblikk Jesus sa det.

Se her hva det er å vandre i troen! Mannen fikk ikke se noe. Jesus gikk ikke med ham, han fikk heller ikke noe legemiddel med seg som han kunne se på. Han fikk bare et ord.

Slik skal også vi la oss nøye med ord av Herren, vandre i troen, selv om vi ikke ser at det går i oppfyllelse. Men der hjemme i hirmelen er nå alt vel, vår sjel er ren. Ja, selv om vi vandrer i mørke, skal vi en gang få se, på den store dag, at det virkelig var slik som Ordet lovet.

Det er overmåte viktig å kunne prege dette inn i ditt hjerte. For mange har en pinefull kval før de kommer bort fra sine følelser og forstår denne hemmelighet: å begynne med å ta imot et ord av Kristus og stole på det. Man vil alltid føle noe i sitt hjerte og ha erfaring om Åndens liv i sitt hjerte, før man tror. Men slik går det ikke før vi først tar imot Ordet.

Men hvordan kan jeg vite at det hører meg til? sier du. Kristus er død for alle, og Ordet tales til alle. Men derfor er ikke alle salige. Herren sa jo: «I er ikke alle rene.»

Gi nå akt på Ordet! Bare Ordet fra Guds munn kan gi deg denne visshet. Troen kommer av hørelsen, og «den som tror, har vitnesbyrdet i seg selv.» Og når alle ikke blir salige, kommer det jo nettopp av det at de ikke tror. Hadde Judas trodd Kristi ord, ville han også blitt ren og salig. Men han foraktet det Jesus sa til ham.

Legg altså merke til hvordan Gud taler. Den frelsende tro er ikke en sovn på den gamle kunnskap, men en fattig synder som tar imot tilslagn om nåde. Du ser det jo på alle som ble frelst. Synden og Guds dom forskrekket dem. Men ordet om Kristus dro dem til hans føtter, og da sa han: «Din tro har frelst deg.»

A få sin trøst av nådens tilslagn og siden under alle anfektelser av synden og loven å holde fast på dette, det er tro. En slik tro binder sjelen til Kristus og hans ord, så at han ikke kan leve uten ham. Troen kommer av hørelsen.

Har du din tro av vær og vind, av ingen ting, av hjertet, fra dine egne tanker, så du ikke trenger Ordet, da er det ikke tro, men en kjødelig sikkerhet. Derfor sier Kristus bare: «På grunn av mitt ord.» Han vil ikke en gang nevne troen, men bare sitt ord for å feste all oppmerksomhet på Ordet. Vi skal vite at vi ikke frelses ved en tro som vokser ut av hjertet, men alene ved den tro som skapes av hans ord.

Tror du det, så har du det

Du er bekymret over dine synder, ondskapen i ditt hjerte, hvor kald, sikker og ugjedelig du er. Du er blitt til skamme i det du forsøker å gjøre. Men nå får du høre om Kristis. Ordet inntar ditt hjerte og virker trøst, lengsel, håp. Dette er den tro som gjør deg salig.

Jesus sier: «Så elsket Gud verden at han ga sin Sønn, den enbårne.» Du er også i verden, derfor er Kristus også gitt deg. Får nå dette rom i ditt hjerte, så det trøster din sjel, så er det tro. Da sier Jesus: « — forat

hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» Tror du dette ordet, har du full visshet om at du ikke skal fortapes, men ha evig liv. På denne måten må troen stå på Ordet, og har da alt det ordet inneholder og lover.

Se nå på disiplene. De var Jesu oppriktige venner. Jødenes fiendskap og alt det han sa om forsakelse, fikk dem ikke til å forlate ham. De trodde på ham, ikke bare at han var Guds Sønn, men også på at de hadde hans nåde, hvor dunkelt de enn forsto ham her. Ved denne tro var de skilt fra verden, de levde og døde for sin mester.

Men ved siden av dette rene sinn ser vi deres fordervede natur bryter fram. Peter fornekter ham tre ganger. Likevel sa Jesus at Peter var i troen: « Jeg ba for deg at din tro ikke skulle svikte.» Og nå er dere rene!

Her ser du hvordan de var som Jesus kalterene.

Er det slik for deg at du ikke spør etter noe annet, og du bare får være hans, og med visshet tror det — da er din skrøpelighet ingen hindring. Da har du anger nok, omvendelse nok. Tro bare hans nåde, hans ord, og alt er vel! Du er ren i ham.

Men du sier: Jeg føler det som om hele mitt indre er urent. All slags synder dukker fram, og det som er det verste, er at jeg føler kjærighet til en viss synd og får meg ikke til å hate den — kjenner ikke noen vilje til å bli kvitt den.

Dette høres ikke bra ut, men det er ikke til døden. Det at du kjenner hjertets urenhet, vitner bare om at Ånden straffer alt det som er i kjødet — og i kjødet bor det intet godt. Og det er ikke underlig om du synes å elske visse synder. Hvordan kan jeg kjenne fristelser, ond lyst og begjær uten som kjærighet til synden?

Men er du en kristen, skal du også vite at du hater de samme synder. Men kan jeg både hate og elske de samme synder? sier

du. Ja, kjødet og ånden står hverandre imot, så dere ikke skal kunne gjøre det dere vil. At du ikke har vilje til å bli kvitt en synd, det viser at du samtidig både har kjærighet til synden og hat til den — det første i kjødet, det andre i ånden.

En kristen er ikke bare ånd, men også kjød. En kristens liv er et delt og sønderslitt liv. under den daglige strid. Derfor føler vi ikke bare den rene vilje, men føler denne bedrøvelige blanding av ånd og kjød. De uerfarne, selvgorde helgener forstår ikke noe av dette. Men se bare på Davids klage og Paulus' sukk etter forløsning fra dette dødens legeme. Det er denne strid som aller mest vitner om det rene sinn.

At du hater og fordømmer din kjærighet til synden, at du hater mest de synder du elsker mest, er det viktigste tegn på det rene sinn.

Mange uomvendte kan hate de synder som de ikke elsker. Men å hate den synd jeg elsker mest — det vitner om det rene sinn. Da disiplene trettet om hvem av dem var størst, følte de ikke at de hatet egenkjærligheten. Men da de var kommet til seg selv, hatet de den sikkert. I et øyeblikk sa Peter: « Jeg kjenner ikke denne mann, i neste øyeblikk gråt han bittert over det.

Det er han som kalte disiplene rene, han som har øyne som ildsluer, som til slutt skal dømme levende og døde. Han kaller dem rene i samme stund som han forutsier deres svakhet. Da de gikk ut til Getsemane sammen med sin bedrøvede herre, ble det en trette mellom dem om hvem som var den største. Da han svettet blod, maktet de ikke å våke med ham, hvor inderlig han enn ba dem om det. Da han ble fengslet, flyktet de. Da han avla en god bekjennelse, fornekket Peter. Legg merke til at det var om disse han sa at de var rene på grunn av det ord han hadde talt til dem. Å, dette vil jeg aldri glemme! Her ser jeg klart hva denne forsoning skjuler. Her ser

For eg skjemmest ikkje ved evangeliet

(Rom. 1, 14—18)

Paulus vitnar her frimodigt at han skjemmest ikkje ved evangeliet. Kan eg og du gjera det same? Det må eg ofte spyrja meg sjølv om. Og til det må eg nok svara at kjøtet ofte skjemmest ved evangeliet, om eg skal seia som det er. Men for ånda og sjela er Jesus og evangeliet mitt einaste håp, og mi einaste trøyst. Ein skjemmest ikkje ved den ein har lært å elska og ser opp til.

Paulus seier at han står iskeuld til grekarar og barbarar, til lærde og ulærde, difor var han villig til å forkynna dei evangeliet, så langt det sto til han. Korleis kom han i denne skulda? Ved at han sjølv hadde motteke evangeliet til frelse. «Det eg sjølv har motteke, det forkynner eg dykk», seier han ein annan stad. Og så sant eg og du har motteke Jesus og hans evangelium i hjarta, står me i den same skulda til alle menneske. Evangeliet gjeld alle menneske, og difor fekk me

jeg hva som er selve kjernen i evangeliet. Vi blir rettferdigjort ved tro. Her ser jeg det store alvor i forkynnelsen av at Jesu, Guds Sønns blod renser oss fra all synd.

Det er jo helt urimelig for all fornuft at så urene mennesker skulle kunne være rene for Gud. Men da aner jeg at Kristi blod gjelder mer i Guds øyne enn i våre, gjelder mer i himmelen enn på jorden. Akk, var vi der oppe og så i det rette lys hva Jesus har gjort, skulle vi se oss som et fnugg i vektskålen imot ham, den store, uendelige Herre som ga seg selv hen til vår forsoning.

Om jeg ikke forstår alt, så vet jeg det som gjelder for ham, skal gjelde for oss. Jeg vil aldri glemme at Jesus sa: «I er rene på grunn av det ord jeg har talt til eder.»

Fra Veiledn. til fred.

det for inkje for å levera det vidare til andre for inkje, så langt me når og det står til oss. Det var vel noko av det fyrste me merka etter at me fekk ta imot evangeliet og sjå inn i Guds frelse i Jesus Kristus, at me hadde fått ein hug og lengt etter at andre skulle sjå og høyra det same som oss. Først tenkte du på din forlovede, eller ektemake, på vener eller barna dine, naboar og omgangskrins, og sidanvida synet seg ut til å gjelda alle menneske til jorda sine yste endar.

Evangeliet er ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur det, både for jøde først og så for grøkar, difor skjemmest han ikkje ved det og er villig å forkynna det. Difor lid eg og dette, og toler alt for dei utvalde si skuld, så dei og kan vinna frelsa og æveleg herleidom ved vår Herre Jesus Kristus, seier han ein annan stad.

Kva er så dette evangelium som er ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur? I det blir Guds rettferd openberra, seier ordet her. Kva det vil seia kjem han tilbake til i kap. 3, 21-fg.: «Men nå har ei rettferd frå Gud, ei som lova og profetane vitnar om, vorte openberra utan lova — ei rettferd frå Gud ved trua på Jesus Kristus for alle og yver alle som trur. For det finst ingen skilnad, alle har synda og vantær æra for Gud, og dei vert rettferdigjorde ufortent av hans nåde ved utløysinga i Jesus Kristus. Honom synte Gud fram i blodet hans, som ein nådestol ved trua. Såleis ville han syna si rettferd, av di han i sitt langmod hadde havt tol med dei syndene som fyrr var gjorde — han ville syna si rettferd i den tida som nå er, så han kunne vera rettfredig og gjera rettferdig den som har trua på Jesus»

Her høyrer me at Jesus er Guds rettferdigheit, og at Gud på krossen viste han fram i blodet hans. Der sona Jesus alle våre synder

ved sitt blod, der tok han vår dom og straff på seg, Gud let råma han det me hadde skuld i alle, og der vann han oss ei evig utløysing.

Kvífor måtte Jesus gjera dette?

For det første av di me alle hadde synda og var ærelause for Gud. Her var og er det ingen forskjell på oss, seier Guds ord. Paulus seier at han før har klaga både jødar og grekarar og sagt at dei alle ligg under synda, så som skrive står : *Det fins ingen rettferdig, ikkje ein einaste.* Det finst ingen som er vitug, det finst ingen som søker Gud. Alle er dei avvikne, dei er duglause vortne alle i hop, det finst ingen som gjer noko godt, det finst ikkje ein einaste ein. Ei opa grav er strupen deira, med tunga si gjorde dei svik, ormeeiter er under lippone deira. Munnen deira er full av forbanning og beiskkleik. Føtene snøgge når det gjeld å renna ut blod, øyding og usæla er det kvar dei fer, og freds veg kjenner dei ikkje. Ingen otte har dei for Gud (Rom. 3, 9-18). Slik ser også du ut i Guds augo, alle er me fortapte og fordømde menneske, det fins ingen forskjell.

For det andre måtte Gud lida dette, for å kunna vera rettferdig, og gjera den rettferdig som har trua på Jesus. Gud syntre fram *Jesus som ein nådestol i trua*, der han openberrar at Gud er syndarar nådig, har rett til å tilgi synder på jorda, og til å rettferdiggjera den ugudelege. Dette gjer Gud av nåde, uforskyldt ved utløysinga i Jesus Kristus.

Paulus seier ein annan stad, at alt dette er av Gud, som var i Kristus Jesus og forlikte verda med seg sjølv, så han ikkje lenger tilreknar dei missgjerningane deira. Gud har lagt forliksordet ned i oss , og med bed i staden for Kristus, som om Gud sjølv formante ved oss : *Forlik deg nå med Gud !* (2. Kor. 5, 18-21).

Dette hadde Paulus altså sjølv teke imot, difor sto han i skuld, og var viljug til å forkynna det for grekarar og barbarar, lærde og ulærde. Han forkynte det av tru til tru. Det vil seia at han forkynte det av di han sjølv levde

i dette evangelium og trudde på det, og det var berre dette evangelium som kunne verka til tru hjå dei som høyrdet det. «Men han som har makt til å styrkja dykk etter mitt evangelium og Jesu Kristi forkynning, etter openberringa av den løyndomen som har vore løynd frå æve lege tider, men nå er komen i ljoset og ved profetiske skrifter etter den ævelege Guds fyrsegn kunngjorde for alle folk til å verka lydnad i trua». (Rom. 16, 25-26).

Har du kome til trua ved dette evangelium? då står du også i skuld til dei som også er tiltenkte den same tru og frelse. Og det er korleis me stiller oss til dette budskapet som avgjer vår evige lagnad. Det har me vorte minna om nå i påskehelga, ved dei to røvarane på krossen, ein på kvar sida av Jesus. Dei er våre representantar der, og kven av dei er du lik? Vårt hjarteforhold til Jesus set eit evig skille mellom menneske, og avgjer vår evige lagnad anten med Jesus til Paradis eller inn i den evige fortapinga.

«Den rettferdige, ved tru skal han leva». Alene ved trua på Jesus blir me rettferdige for Gud ved han, og ved han får me livet og blir bevarte i trua på han. Difor er me avhengige av at dette evangelium blir forkynt, av å høyra det igjen og igjen.

«For Guds vreide vert openberra frå himmelen yver all gudløysa og urettferd hjå menneske som held sanninga nede i urettferd.» Vers 18.

Det er eit svært ord å tenkja på, når ein ser korleis gudløysa og urettferda tek til hjå menneske, korleis dei held sanninga nede i urettferd. Kva for ei sanning er det tale om her? Jesus seier i Johs. 8. kap.: *Blir de verande i mitt ord, så skal de læra sanninga å kjenna.*

For det første sanninga om oss menneske, slik me høyrdet det frå Rom. 3, 9-18 og sitterte ovanfor. Denne sanninga blir halden nede i urettferd i vår tid, meir enn nokon gong

før. Menneske vil ikkje vita av at me er vonde, syndige og fortapte i synd og overtrødelse frå fødselen av, at tingen er god av naturen og at ingen gjer godt, ikkje ein einaste ein. Difor treng dei heller ingen frelsar og forsonar.

For det andre vil den som blir i Guds ord læra sanninga om Gud å kjenna. At Gud er ein heilag og rettferdig Gud, som ikkje toler synd, ein Gud som er sjølve sanninga, som vakjer over sitt ord og set det i verk, er trufast og sannordig og pålitande, for han kan ikkje fornekta seg sjølv. Han krev det fullkomne, og løner etter forteneste. Gud er ein døyande eld, og det er forferdeleg å falla i den levande Guds hender, for dei som er ufrelste, vantru, og som har trødt Guds Son under føter og vanvyrdt paktblodet, som han vart helga med, og svivyrdt nådens Ande. (Hebr. 10, 28-31)

Men i Guds ord lærer me også å kjenna sanninga om Guds kjærleik. Han som elskar verda slik at han ikkje sparde sin einborne Son, men gav han for oss, så me ikkje skulle bli i fortapinga men få eit evig liv. Gud synner oss sin kjærleik med di at Kristus døydde for oss, så me skulle leva ved han. Heile Bibilen er eit samstempig vitnemål gjennom årtusener om at Gud elskar syndaren, og har

gjort alt ferdig til vår frelse og saligheit ved Jesus og hans verk. Det er fullført, sa Jesus før han oppgav si ånd på krossen.

Les og hør livets ord, slepp det inn i hjarta og liv, og du vil læra sanninga å kjenna, og sanninga skal gjera deg fri, frelst og salig i trua på Guds Son.

«Den som trur på Guds Son, han har livet, men den som ikkje vil tru på Sonen, han får ikkje sjå livet og Guds vreide blir verande over han» (Johs. 3, 36).

Guds vreide blir openberra frå himmelen over all synd og urettferd hjå menneske som held sanninga nede i urettferd. Korleis blir Guds vreide openberra frå himmelen? Gud gir dei over i deira hjartans lyster over til ureinskaps, så dei skjemmer lekamane sine seg imillom, dei byter bort Guds sanning i lygn, og æra og dyrka skapningen i staden for skaparen. Vers 19-32.

Det er eit svært bilet av vår tid. Fråfallet som kjem over oss i ein forferdeleg fart er skræmmande. Vend om mens det ennå er nådetid, før natta kjem, sa Jesus.

Ennå gret han nok over det folk som ikkje kjenner si besøkelsestid, som ikkje veit kva som tener til fred.

Amund Lid

Sommarskulane sommaren 1978

1. Sommarskule på Bakketun Folkehøgskule Verdal 30. juni til 4. juli. Leiar: Olav A. Dahl. Talarar: Tore Nilsson, Reidar Linkjendal, Amund Lid, Godtfred Nygård.

PROGRAM :

Fredag 30. juni :

- Kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
- » 20.00 Møte ved Lid.

Lørdag 1. juli :

- Kl. 10.00 Bibelttime ved Linkjendal.
- » 11.30 Bibelttime ved Lid

- » 17.00 Bibelttime ved Nilsson
- » 20.00 Møte ved Nygård. Offer til Lov og Evangelium

Søndag 2. juli :

- Kl. 10.00 Bibelttime ved Lid
- » 11.30 Bibelttime ved Nygård. Offer til misjonen.
- » 17.00 Bibelttime ved Linkjendal
- » 20.00 Møte ved Nilsson

Mandag 3. juli :

- Kl. 10.00 Bibeltine ved Linkjendal
 » 11.30 Bibeltine ved Nygård
 » 17.00 Bibeltine ved Lid
 » 20.00 Møte ved Linkjendal

Tirsdag 4. juli :

- Kl. 9.00 Frukost, andakt etter frukost, avreise.

Send innmelding før 20. juni til Amund Lid, 5600 Norheimsund, helst skriftleg med namn og adresse. Telefon Norheimsund 75.

Full pensjon med oppreid seng kr. 90,00 pr. døgn, uten oppreidd seng kr. 80,00 pr. døgn
 Dei som vil bu i telt eller campingvogn og stella maten sjølv kr. 25,00 pr. døgn.

2. Sommarskule med årsmøte i Sannidal, ved Kragerø 12.-16. juli. Leiar : styret. Talarar : Tore Nilsson, Godtfred Nygård, Amund Lid, Reidar Linkjendal, Olav Aakhus.

PROGRAM :**Onsdag 12. juli :**

- Kl. 19.00 Samling og kveldsmat
 » 20.00 Møte ved Linkjendal

Torsdag 13. juli :

- Kl. 10.00 Årsmøte, form. leier, andakt ved Nygård.
 » 17.00 Bibeltine ved Nilsson over emne : Guds hvile og arbeid.
 » 20.00 Møte ved Aakhus. Offer til Lov og Evangelium .

Fredag 14. juli :

- Kl. 10.00 Bibeltine ved Lid
 » 11.30 Bibeltine ved Nilsson over emne : Guds arbeid og hvile.
 » 17.00 Bibeltine ved Aakhus.
 20.00 Møte ved Nygård

Lørdag 15. juli :

- Kl. 10.00 Bibeltine ved Nilsson over emne : Guds barns hvile

- » 11.30 Bibeltine ved Nygård
 » 17.00 Bibeltine ved Lid
 » 20.00 Møte ved Tore Nilsson

Søndag 16. juli :

- Kl. 11.00 Møte ved Tore Nilsson. Offer til misjonen.

» 13.00 Middag som avslutning på sommardien innmelding før 1. juli til Oddvar Lønnerød, 3768 Vadfoss. Telefon 036 - 83418

Prisen for opphaldet kr. 220,00 for vaksne, kr. 110,00 for dei under 15 år, under 6 år går fritt. For teltplass og campingvogn kr. 10,00 pr. døgn. Prisen for opphaldet er for heile sommarskulen.

Alle må ta med spisebestikk og sovepose eller sengtøy.

3. Sommarskule på Lundheim Folkehøgskule, Moi 26.-30. juli. Leiar : Godtfred Nygård. Talarar : Odd Dyrøy, Amund Lid, Godtfred Nygård, Olav Aakhus.

PROGRAM :**Onsdag 26. juli :**

- Kl. 19.00 Samling og kveldsmat
 » 20.00 Møte ved Dyrøy

Torsdag 27. juli :

- Kl. 10.00 Bibeltine ved Lid
 » 11.30 Bibeltine ved Aakhus
 » 17.00 Bibeltine ved Dyrøy
 » 20.00 Møte ved Nygård, offer til Lov og Evangelium

Fredag 28. juli

- Kl. 10.00 Bibeltine ved Lid
 » 11.30 Bibeltine ved Dyrøy
 » 17.00 Bibeltine ved Lid
 » 20.00 Møte ved Aakhus

Lørdag 29. juli :

- Kl. 10.00 Bibeltine ved Aakhus
 » 11.30 Bibeltine ved Dyrøy
 » 17.00 Bibeltine ved Nygård
 » 20.00 Møte ved Lid

Søndag 30. juli :

- Kl. 10.00 Møte ved Dyrøy. Offer til misjonen
» 11.30 Møte ved Lid
» 13.00 Middag som avslutning på sommarskulen.

Send innmelding før 15. juli til Amund Lid
5600 Norheimsund, helst skriftleg med namn
og adresse, då Lid er borte på sommarskule
12.-16. juli. Telefon er Norheimsund 75.

Prisen for opphaldet er kr. 100,00 pr. døgn,
frå 3-12 år kr. 50,00 pr. døgn. Under 3 år
fritt.

Unge og eldre er hjarteleg velkommen til
sommarskulane !

Styret

KAST GARNET !

Jesus sto på stranden
da de skuffede disipler kom.
De hadde dratt ut på fiske
i en hverdag så grå og tom.
Det var som alle var sluknet
de som forut var tent av et lys.
Men nå var lyset slukket
av dødens mørke gys.

Da roper han til dem fra stranden
og hør, hva sier han så?
Stemmen den lyder så vennlig,
«Har dere fisk, mine små?»
De stanser, og ser, og hører,

hvor kommer den stemmen fra?
Så liflig det ringer for ører.
Det er som den gjør dem så glad.
Det er noe kjent med stemmen,
men ingen tør si et ord.
De bare lytter og venter, og sitter
så spent der ombord.

«Kast garnet på andre siden !»
så lyder igjen hans røst.
Og flittige fingrer iler
med å få garnet løst.
De senker det ned i vannet,
og gjør det påmannens ord.
De kan ikke gjøre noe annet,
det er som de på ham tror.

Da hender igjen dette under
som de har opplevet før.
Et garn fullt av store fisker !
Det er som det våkne dem gjør.
Da sier den ene til Peter :
«Herren der borte står !
Det var ham som ba oss å kaste,
Derfor så mye vi får».

I dag er Herren den samme,
i dag er hans makt like stor.
Hvorfor blir da fangsten så liten
når Jesus imellem oss bor?
Kan vi høre hans kallende stemme
når han ber oss å kaste vårt garn?
Eller er vi forblindet av lver
etter å samle oss skarn?

Åse Holien